en verstaat :

de beslissing over de kosten der onderhavige instantie blijft bij de Centrale Raad van Beroep.

Aldus gewezen te Luxemburg op vijf december negentienhonderd-zevenenzestig.

Lecourt		Donner
Trabucchi	Monaco	Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzetting te Luxemburg op vijf december negentienhonderdzevenenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
R. Lecourt

Conclusie van de Advocaat-Generaal J. Gand van 8 november 1967[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Het door de Centrale Raad van Beroep tot U gerichte verzoek om interpretatie betreft enkele voorschriften van de artikelen 12 en 13 van Verordening no. 3, waarin de op migrerende werknemers toe te passen wetgeving nader wordt bepaald; het wordt gemotiveerd door de bijzonder ingewikkelde feitelijke grondslag van het bij die rechter aanhangige geding. Voor een goed begrip van de U door de President van de Raad van Beroep gestelde vragen en ten einde daarop het juiste antwoord te kunnen vinden, is het nuttig in het kort weer te geven hoe het geschil, hetwelk tot de ren-vooibeslissing aanleiding gaf, ontstond en welke regels de verordening voor de oplossing van wetsconflicten geeft.

I

H. J. van der Vecht trad op 24 november 1963 bij de N.V. Motor-revisie- en scheepsreparatiebedrijf „Ceto" te schiedam in dienst; hij werd evenwel te Genk (België) met de uitvoering van andere werkzaamheden

1 — Vertaald uit het Frans.

belast, te weten het elektrisch lassen. „Ceto" had namelijk met een Duitse firma een overeenkomst gesloten tot het verrichten (in onderaanneming) van bepaalde werkzaamheden in de Ford-fabrieken te Genk, waartoe zij zelf de werkkrachten en een deel van het materiaal leverde. Van der Vecht was door „Ceto" ondergebracht te Geleen (Nederland) en werd dagelijks door een aan die onderneming toebehorend voertuig van en naar het werk gevoerd, waarbij de reisuren werden vergoed.

Op 27 november 1963 verongelukte de autobus waarmede hij werd vervoerd op Nederlands grondgebied, waarbij betrokkene ernstig werd gewond zodat hij zijn arbeid moest staken. Hier zij nog aan toegevoegd, dat „Ceto" noch in Nederland, noch in België maatregelen had getroffen met betrekking tot de wettelijke ongevallenverzekering van haar arbeiders.

Tevergeefs trachtte van der Vecht van de sociale verzekeringsbank een schadeloosstelling te verkrijgen krachtens de ongevallenwet 1921. Hij stelde daartoe primair dat, afgezien van de Verordening no. 3, genoemde wet op hem van toepassing was, daar hij op het ogenblik van het ongeval in Nederland werkzaam was, immers het vervoer maakte deel uit van de hem opgedragen arbeid, en subsidiair dat deze wet op hem moest worden toegepast krachtens artikel 13, sub a), van de verordening gelijk die destijds luidde. De Raad van Beroep te Rotterdam wees zijn vordering toe, maar in hoger beroep besloot de Centrale Raad, hoewel van oordeel dat betrokkene afgezien van de bepalingen van artikel 12 van Verordening no. 3, de ongevallenwet 1921 mocht inroepen, U een aantal vragen te stellen zowel ten aanzien van genoemd artikel als van artikel 13.

Wat is op dit punt, in grote trekken, het stelsel van Verordening no. 3?

— Artikel 12 stelt als grondregel dat de toepasselijke wet die is van de Lid-Staat op welks grondgebied de arbeider werkzaam is, ook indien hij op het grondgebied van een andere Lid-Staat woonachtig is, of de zetel van de onderneming waarbij hij in dienst is zich op het grondgebied van een andere Lid-Staat bevindt.

— Artikel 13 geeft op dit beginsel een aantal uitzonderingen waaronder ook de voor het onderhavige geval van belang zijnde (artikel 13, sub a) welke destijds als volgt was geformuleerd: „Op werknemers of daarmede gelijkgestelden die hun woonplaats op het grondgebied van een Lid-Staat hebben, en op het grondgebied van een andere Lid-Staat werkzaam zijn ten behoeve van een onderneming die op het grondgebied van eerstgenoemde staat een bedrijf heeft *waarbij zij gewoonlijk werkzaam zijn,* is de wetgeving van deze staat van toepassing alsof die personen op zijn grondgebied werkzaam waren, voor zover de vermoedelijke duur *van hun tewerkstelling* op het grondgebied van de andere staat niet meer bedraagt dan twaalf maanden". Deze regeling kan onder bepaalde, in het vervolg van de geciteerde paragraaf aangegeven, voorwaarden worden verlengd. Hierbij zij opgemerkt, dat de bij artikel 43 van de verordening in het leven geroepen Administratieve Commissie waaraan om interpretatie was verzocht van de woorden „waarbij zij gewoonlijk werkzaam zijn", als haar oordeel heeft uitgesproken dat deze tekst niet alleen van toepassing is op werknemers die reeds zijn verzekerd in het land vanwaar zij werden uit-

gezonden, doch ook op hen die in dit land verzekerd zouden zijn geweest, indien zij werkzaam waren geweest in de onderneming die hen in dienst heeft genomen, ten einde hen op het grondgebied van een andere Lid-Staat tijdelijk tewerk te stellen (besluit van 18 september 1959, Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 17 december 1959, blz. 1245).

Het is in verband met deze teksten en de hierboven weergegeven feiten dat de Centrale Raad U de volgende vragen stelt :

1. Allereerst ten aanzien van artikel 12 : Werkt een arbeider die zich in een soortgelijke situatie bevindt als van der Vecht „op het grondgebied van de Lid-Staat (België) waarop hij werkzaam is" in de zin van artikel 12 ook ten tijde van zijn vervoer naar die staat en in het bijzonder tijdens dat gedeelte van het vervoer hetwelk plaatsvindt op het grondgebied van zijn woonplaats en de zetel van zijn werkgever? Met andere woorden : is „het ongeval op de weg van en naar het werk" van invloed op de toepasselijke wetgeving?

2. Verzet artikel 12 van de verordening zich tegen de gelijktijdige toepassing van de wettelijke ongevallenverzekering van de staat van de woonplaats, wanneer deze verzekering ook geldt voor de in het buitenland werkzame arbeider?

3. Uitgaande van de hypothese dat artikel 13, sub a), van toepassing zou zijn, vraagt de Raad van Beroep vervolgens in hoeverre een interpretatief besluit van de Administratieve Commissie voor de rechter verbindend is.

4. Zien de woorden „waarbij zij gewoonlijk werkzaam zijn" in de zoëven geciteerde paragraaf, ook op een werknemer die uitsluitend in dienst is genomen om op het grondgebied van een andere Lid-Staat andere werkzaamheden te verrichten dan die welke normaliter in de staat van vestiging der onderneming worden verricht?

5. Ten slotte, hoe moet voorts de vermoedelijke duur van de tewerkstelling van de werknemers op het grondgebied van de andere Lid-Staat — waarvan eveneens in deze paragraaf gesproken wordt — bepaald worden? Moet dit geschieden aan de hand van de te verwachten duur van de tewerkstelling van iedere werknemer afzonderlijk, dan wel naar de vermoedelijke duur van de te verrichten werkzaamheden?

Gezien de hier opgesomde punten, dienen vooraf twee opmerkingen te worden gemaakt. De eerste is, dat de door de Centrale Raad gestelde vragen, met alle feitelijke bijzonderheden waarnaar zij verwijzen, zo nauw aan het voor die Raad aanhangige geding zijn aangepast, dat het door U te geven antwoord de rechter in de hoofdzaak feitelijk de door hem te geven beslissing dicteert. Dit betekent een — zonder twijfel onvermijdelijke — afwijking van de in Uw rechtspraak herhaaldelijk geformuleerde regel dat Uw Hof in het kader van artikel 177 over de interpretatie van het Verdrag of handelingen van de Gemeenschap uitspraak doet zonder deze op een bepaald geval te mogen toepassen. De tweede opmerking is,

dat deze vragen — hetzij van primair of secondair belang — nauw met elkander verweven zijn en het geheel der bepalingen van titel II inzake de toepasselijke wetgeving raken. Men zou dan ook kunnen aarzelen over de volgorde van behandeling; zo meent de Commissie zich eerst uit te moeten spreken over de strekking van artikel 13, hetwelk de uitzonderingen op het beginsel van artikel 12 bevat. Gemakshalve, meer dan uit overwegingen van logische systematiek, zullen wij ons aan de volgorde van de Centrale Raad houden.

II

De eerste vraag: in beginsel is krachtens artikel 12 — en onder voorbehoud van de uitzonderingen van artikel 13 — de wetgeving van toepassing van de staat op welks grondgebied de arbeider werkzaam is. Maar wat houdt het begrip „tewerkstelling" in? De Centrale Raad stelt zich deze vraag voor een werknemer die, gelijk in casu, naar het werk in een andere Lid-Staat wordt vervoerd en aan wie op het gebied van de staat van zijn woonplaats een ongeval overkomt. Moet betrokkene dan geacht worden in laatstgenoemde staat werkzaam te zijn met alle gevolgen welke zulks voor de toepasselijke wetgeving meebrengt?

De vraag hoe het „ongeval op de weg van en naar het werk" behandeld moet worden, komt in de sociale wetgeving van alle Lid-Staten aan de orde. Afgezien van verschillen in redactie wordt het door die wetgevingen gedekt op gelijke voet als het arbeidsongeval in eigenlijke zin, zij het dat op dit punt in het Italiaanse recht zekere nuances bestaan. Het kan evenwel niet geheel met laatstgenoemd ongeval gelijk worden gesteld en de Commissie noemt enkele punten (berekening van de bijdragen van de werkgever — vrijstelling van de wettelijke aansprakelijkheid van laatstgenoemde en zijn ondergeschikten — het bewijs van de toerekenbaarheid) waarop de wetgeving of de rechtspraak van bepaalde Lid-Staten een bijzondere behandeling van het „ongeval op weg van en naar het werk" voorzien.

Het schijnt evenwel, dat de plaats waar het geschiedt niet van invloed kan zijn op de keuze van de toepasselijke wetgeving. Immers, hield men daarmede rekening, dan zou deze wetgeving afhankelijk worden gesteld van de wisselvalligheden van het verkeer. Bovendien zou de werkgever gelijktijdig aan twee wetgevingen onderworpen zijn, of beter gezegd: successievelijk en alternatief, al naar gelang hij zich op de plaats van het werk bevond, dan wel zich daarheen begaf of daarvan terugkeerde. Dit zou een ontkenning inhouden van het door Verordening no. 3 gegeven uniforme stelsel. Hier komt nog bij dat er gevallen zijn waarin de loontrekker op het grondgebied van meerdere Lid-Staten werkzaam kan zijn: zo bij voorbeeld het personeel van vervoersondernemingen (artikel 13, sub b) of andere in het nieuwe artikel 13, sub c), bedoelde werknemers. Voor ieder geval afzonderlijk wijst de verordening de toepasselijke wetgeving aan (wet van de zetel van het bedrijf, wet van de woonplaats, enzovoort), doch deze is dan ook alleen toepasselijk.

Hieruit blijkt duidelijk, dat de plaats waar de arbeider is tewerkgesteld, die is waar hij in feite werkt, waar hij aan de produktie deelneemt; het afleggen van het traject is slechts een middel om deze bedrijvigheid te kunnen uitoefenen. Onder voorbehoud van de uitzonderingen van artikel 13 dient derhalve laatstgenoemde plaats voor de toepasselijke wetgeving bepalend te zijn en, indien deze eenmaal bekend is, zal zij op het geheel van alle verrichtingen van de arbeider toepasselijk zijn, daaronder begrepen de gebeurlijkheden welke zich op het traject over het grondgebied van de staat van zijn woonplaats kunnen voordoen.

Tweede vraag: Deze betreft de eventuele samenloop van de wetgeving van de staat van de tewerkstelling met de wettelijke ongevallenverzekering van de staat van de woonplaats, wanneer deze verzekering in beginsel van toepassing is op de werknemer die in het buitenland tewerk is gesteld. Kan hij van beide, en gelijktijdig, de voordelen genieten? Het gaat dus niet om een eventuele keuze welke slechts is voorzien in de beperkte gevallen van de artikelen 14 en 14bis van de verordening, maar wel degelijk om een samenloop.

Deze vraag werd U reeds gesteld door de Centrale Raad van Beroep in de zaak van mevrouw Nonnenmacher (92-63, arrest van 9 juni 1964, Jurisprudentie, Deel X, blz. 585) en Uw Hof heeft toen beslist, dat artikel 12 weliswaar de staat, op welks gebied de werknemer werkzaam is, verplicht zijn wetgeving op hem toe te passen, doch de staat van de woonplaats niet verbiedt diezelfde werknemer in het genot te laten van de aan zijn eigen wetgeving verbonden voordelen voor zover hij niet wordt gehouden bijdragen te betalen aan een sociale verzekeringsinstantie, zonder dat hem dit een aanvullend voordeel oplevert ten aanzien van een zelfde risico en een zelfde periode. Gij zijt daarbij uitgegaan van de gedachte, dat de artikelen 48 tot 51, welker strekking het immers is een zo volledig mogelijke vrijheid van het verkeer der werknemers tot stand te brengen, zich er geenszins tegen verzetten, dat de wetgeving der Lid-Staten ten behoeve van de migrerende werknemers een aanvulling van diens sociale bescherming beogen.

Bedacht dient te worden, dat de wettelijke ongevallenverzekering in alle Lid-Staten niet ten laste van de werknemers komt, doch van de werkgever, hetzij direct of indirect, hetzij hij de door de wet voorgeschreven uitkeringen doet, hetzij hij zelf een verzekering afsluit. Ingeval van samenloop van uitkeringen aan de verzekerde zou er op één of andere wijze ten laste van de werkgever samenloop van bijdragen, of van andere te zijnen laste komende verplichtingen, optreden. Dit is formeel niet in strijd met artikel 12, doch is het met de geest van dit artikel in overeenstemming? De Advocaat-Generaal Lagrange beantwoordde deze vraag ontkennend toen hij in de zaak-Nonnenmacher concludeerde; de Commissie betwijfelt dit eveneens en wij delen haar gevoelen.

De Centrale Raad bedoelt de samenloop van uitkeringen krachtens de beide wetgevingen. De Commissie, die het vraagstuk nog uitvoeriger behandelt, vraagt zich bovendien af of de gemeenschapswetgeving zich verzet tegen een *tijdelijke* toepassing van de wetgeving van de staat van de

woonplaats zolang het wetsconflict niet is geregeld en beantwoordt de gestelde vraag ontkennend. Wij zijn van oordeel dat het geen aanbeveling verdient dat Uw Hof zich op dit gebied begeeft, in de eerste plaats daar de Centrale Raad U op dit punt niet heeft geadieerd en voorts omdat, zo de door de Commissie voorgestelde oplossing uit een oogpunt van billijkheid verdedigbaar voorkomt, zij niettemin geen steun vindt in titel II over de vaststelling van de toepasselijke wetgeving.

Derde vraag: Deze ziet op de toepasselijkheid van artikel 13, sub a), over welks interpretatie de Administratieve Commissie zich heeft uitgesproken, maar zij kan ook van een meer algemene strekking zijn. Binden de op dit terrein door de Commissie genomen „besluiten" een rechterlijke instantie als de Centrale Raad?

Wij menen dat het antwoord zowel uit de verordening als uit het Verdrag moet volgen.

Artikel 43, sub a) van de verordening stelt de Administratieve Commissie tot taak: „alle vraagstukken van administratieve of *interpretatieve* aard, voortvloeiende uit de bepalingen van deze verordening en van latere aanvullende verordeningen te regelen", maar voegt daaraan toe „onverminderd het recht der betrokken autoriteiten, organen en personen om gebruik te maken van de rechtsmiddelen en zich te wenden tot de rechterlijke autoriteiten bedoeld in de wettelijke regelingen van de Lid-Staten, in deze verordening en in het Verdrag". Deze laatste formule zou iedere betekenis verliezen indien particulieren, naar aanleiding van een toepassing der verordening, voor de rechter de door de Administratieve Commissie aan één harer bepalingen gegeven interpretatie niet zouden mogen betwisten en indien de rechter zijnerzijds aan deze uitlegging gebonden was. De interpretatie is derhalve een advies hetwelk — om de hier veelal gebezigde terminologie te volgen — slechts geldt onder voorbehoud van de rechterlijke toetsing.

Hieraan kan nog worden toegevoegd, dat indien de verordening aan de Administratieve Commissie de bevoegdheid wilde toekennen tot het geven van een authentieke, voor de rechter verbindende interpretatie, zulks een schending van artikel 177 van het Verdrag van Rome zou betekenen. Deze bepaling machtigt de nationale rechterlijke instanties tegen welker uitspraken naar nationaal recht een hogere voorziening open staat, zelf het Verdrag of door de instellingen van de Gemeenschap verrichte handelingen te interpreteren, wanneer een zodanige vraag voor haar wordt opgeworpen. Wat de overige rechterlijke instanties betreft — zij die in hoogste ressort recht spreken — deze zijn *gehouden* zich ter zake tot U te wenden. De competentie van deze rechters zou evenals die van Uw Hof teniet worden gedaan, indien zij door een besluit van de Administratieve Commissie kon worden beperkt.

Voor het overige zijn wij bereid het bijzonder gezaghebbende karakter van de door deze Commissie uitgebrachte adviezen te erkennen — zulks zowel wegens de bekwaamheid harer leden als de gevallen waarin zij geroepen wordt zich uit te spreken —, maar het betreft hier slechts adviezen welke voor de rechter niet bindend zijn.

De vierde en de vijfde vraag zien op artikel 13, sub a), van de verordening. De door dit artikel voorgeschreven toepassing van de wetgeving van het land van de woonplaats op een werknemer, die op het grondgebied van een andere Lid-Staat is tewerkgesteld, wordt aan bepaalde voorwaarden onderworpen welke overigens in de aanvankelijke tekst en in de daaraan bij Verordening no. 24/64 (van kracht met ingang van 1 april 1964) gegeven redactie niet gelijk zijn.

In zijn oorspronkelijke lezing — welke alleen voor het bij de Centrale aanhangige geding van belang is — wordt voor de toepasselijkheid van dit artikel vooronderstéld, dat de werknemers in een andere staat in dienst zijn van een onderneming welke op het grondgebied van de staat waar zij wonen een bedrijf heeft *waarbij zij gewoonlijk werkzaam zijn.*

Is aan deze voorwaarde voldaan wanneer de arbeider uitsluitend werd aangenomen om te werken op het gebied van een andere Lid-Staat dan die waar de onderneming gevestigd is en ook wanneer het een ander soort werk betreft dan dat hetwelk normaliter in het land, waar deze gevestigd is, wordt verricht ? Aldus de vierde vraag van de Centrale Raad; aanleiding daartoe waren kennelijk de in de Nederlandse versie gebezigde bewoordingen. Immers deze spreekt van het bedrijf „waarbij zij gewoonlijk werkzaam zijn", hetgeen in het Frans vertaald kan worden door „auprès duquel ils exerçent habituellement leur activité"; deze tekst suggereert op zijn minst — indien hij het al niet impliceert — dat er van een vroegere tewerkstelling bij het bedrijf in de staat van de woonplaats sprake moet zijn.

Weliswaar zijn de lezingen in de vier talen authentiek, doch alleen de Nederlandse tekst bevat de zoëven aangeduide nuance. Met name is zij noch in de Italiaanse, noch in de Franse tekst te vinden. Doch bij de voorbereiding van het Europese Verdrag, hetwelk later Verordening no. 3 werd, is het Frans als werktaal gebezigd en de uitdrukking „dont ils relèvent normalement" treft men in de verschillende voor-ontwerpen aan, zodat daarvan moet worden uitgegaan. Zij veronderstelt een verhouding van ondergeschiktheid van de arbeider ten opzichte van de onderneming, doch niet dat deze verhouding van oudere datum zou zijn dan de tewerkstelling op het grondgebied van een andere Lid-Staat dan die waarin het bedrijf waarbij hij werkt, gevestigd is. Met andere woorden, de onderhavige bepaling kan worden toegepast ook in geval de werknemer in het bijzonder werd aangenomen om in het buitenland te gaan werken. Gelijk reeds gezegd, dit is de interpretatie welke de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid der migrerende werknemers heeft aanvaard.

Anderzijds is het van weinig belang — dit zij in antwoord op het tweede gedeelte van de door de Centrale Raad gestelde vraag gezegd — dat de door de arbeider verrichte werkzaamheden van andere aard zijn dan die welke gewoonlijk in de staat waar de onderneming is gevestigd worden uitgeoefend; de verhouding van ondergeschiktheid tussen de arbeider en zijn werkgever blijft niettemin onveranderd bestaan.

Blijft nog, dat het voor de toepasing van artikel 13, sub a), vereist is dat de werknemer bij deze onderneming *tewerkgesteld* is. Is dit nog het

geval wanneer er sprake is van het „uitlenen van werkkrachten", wanneer de onderneming, die hem in dienst nam, zich ertoe bepaalt hem rechtstreeks tewerk te stellen bij een andere onderneming waaraan hij voor het verrichten van zijn arbeid ondergeschikt is? Anders dan raadsman van van der Vecht, beantwoordt de Commissie deze vraag ontkennend op grond van de overweging, dat op deze wijze de band tussen de werknemer en de onderneming die hem heeft aangenomen te los is geworden.

Wij zijn geneigd deze opvatting te aanvaarden, hoewel op de vraag thans wellicht niet behoeft te worden beslist. Alles hangt af van de omstandigheden van het geval, van de overeenkomsten tussen de beide ondernemingen, tussen de werkgever en de loontrekker. Volgt daaruit dat deze onderneming slechts een leverancier van werkkrachten is en dat de ondergeschikte, eenmaal aangeworven, verder geheel aan haar gezag is onttrokken, dan is het zonder twijfel onjuist te zeggen, dat hij bij haar *tewerkgesteld* blijft in de zin van artikel 13, sub a), maar dit is een vraag van feitelijke aard en het zal, gezien de mondelinge aard van de tussen betrokkenen gemaakte afspraken, veelal moeilijk zijn daarover voldoende opheldering te verkrijgen.

Ten slotte dient nog te worden onderzocht — gelijk de Centrale Raad met zijn laatste vraag verlangt — of de term „tewerkstelling", in de uitdrukking „de vermoedelijke duur van hun tewerkstelling", ziet op het geval van iedere werknemer afzonderlijk, dan wel op de vermoedelijke duur van de uit te voeren werkzaamheden.

Bezien wij hiertoe de tekst van artikel 13, sub a), gelijk dit destijds luidde : „Op werknemers ... die hun woonplaats op het grondgebied van een Lid-Staat hebben, en op het grondgebied van een andere Lid-Staat werkzaam zijn, ten behoeve van een onderneming die op het grondgebied van eerstgenoemde staat een bedrijf heeft, waarbij zij gewoonlijk werkzaam zijn, is de wetgeving van deze staat van toepassing, ... voor zover de vermoedelijke duur van *hun* tewerkstelling op het grondgebied van de andere staat niet meer bedraagt dan twaalf maanden". Hoewel het hier gaat om werknemers en niet om *één* werknemer, zo schijnt de tekst toch — nu daarin noch van de uit te voeren werkzaamheden, noch van hun duur wordt gewaagd — op de vermoedelijke duur van de tewerkstelling van elke arbeider te zien.

Tot slot zij nog het volgende opgemerkt : daar deze redactie misbruik mogelijk maakte van de zijde van ondernemingen die zich onder de wetgeving van het land met de laagste sociale lasten trachtten te plaatsen, werd met ingang van 1 april 1964 in artikel 13, sub a), een wijziging aangebracht, zij het in bewoordingen die wellicht niet iedere moeilijkheid wegnemen.

Wij stellen U dan ook voor de onderhavige vragen als volgt te beantwoorden :

1. De werknemer die op het grondgebied van een Lid-Staat werkzaam is, doch op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn woonplaats heeft en die voor rekening van zijn werkgever wordt vervoerd tussen zijn woonplaats en de plaats waar hij werkzaam is, blijft krachtens artikel 12

van Verordening no. 3 aan de wetgeving van die eerste staat onderworpen, ook voor dat deel van het vervoer hetwelk plaatsvindt op het grondgebied van de staat waar hij woont en de onderneming gevestigd is.

2. Artikel 12 van Verordening no. 3 verbiedt aan de andere Lid-Staten dan die op welks grondgebied de arbeiders zijn tewerkgesteld hun wetgeving op het stuk van sociale zekerheid toe te passen, wanneer deze toepassing voor de arbeiders of hun werkgevers tot een met de beoogde aanvulling van sociale bescherming niet verenigbare verhoging van de lasten voor een zelfde risico en een zelfde verzekeringsperiode zou leiden.

3. De besluiten door de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers krachtens artikel 43, sub a), van Verordening no. 3 genomen, binden de rechter niet.

4. Artikel 13, sub a), van Verordening no. 3, gelijk dit luidde vóór de uitvaardiging van de Verordening no. 24/64, is van toepassing op de arbeider die uitsluitend in dienst genomen werd voor tewerkstelling op het grondgebied van een andere Lid-Staat dan die op welks grondgebied zich het bedrijf bevindt waarbij hij gewoonlijk werkzaam is, ook indien het andere werkzaamheden betreft dan die welke gewoonlijk in de staat waar het bedrijf is gevestigd worden verricht, voor zover de vermoedelijke duur van zijn tewerkstelling op het grondgebied van eerstgenoemde staat niet meer bedraagt dan 12 maanden.

Wij concluderen voorts dat de Centrale Raad van Beroep uitspraak zal doen over de kosten van de onderhavige instantie.